

Kontje

Iemand liegt, als hij (m/v) beweert dat hij fietsliefhebber is, en nooit naar het kontje van de fietser vóór hem (m/v) kijkt. Ik lieg niét als ik zeg dat ik de zondagvoormiddag niet anders doé, als we er met WTC Ontspanning Verenigt op uit trekken. Dat is ook de enige reden waarom ik niet graag kop trek, al gelooft niemand mij als ik het luidop zeg. Ik zeg het dan ook nooit luidop.

Neen, echt waar, kontjes kijken is voor mij uitgegroeid tot dé hobby van het weekend. Ik heb dan ook een specifieke vaardigheid ontwikkeld om onopvallend in het wiel te kruipen van degene wiens kontje ik nú eens wil bewonderen, of dié positie te kiezen die mij na het spurtje over de brug in het zog van dàt kontje zal brengen. Het is voor mij een sport in de sport geworden.

Dat ik daarbij economisch met mijn krachten zou omspringen is een kwakkel van jewelste. Het vraagt verschrikkelijk – ik herhaal : verschrikkelijk – veel concentratie om dit twee tot drie uren vol te houden. En concentratie vreet energie. Zeker bij snelheden rond de dertig kilometer per uur of daarboven. Een uitgedokterde intervaltraining in combinatie met *mantra's* is dan ook absoluut onontbeerlijk voor wie mij in mijn bezigheid zou willen vergezellen. De vitamine B complexen van de broeders van Westmalle zijn daarbij mijn geheime ondersteuning.

Op de duur ken je toch al die kontjes van buiten ? (hoor ik je vragen).

Jein, zeggen de Duitsers. Ja und Nein. Natúúrlijk kan ik zó zeggen welk kontje van wie is. Vanuit twee of drie posities erachter. Met mijn ogen toe zelfs, ik kan *rieken* wat van wie is.

Maar daar is het mij niet om te doen. Ik volg namelijk de *evolutie* van elk kontje. Winterkontje, zomerkontje. Voorjaarskontje, najaarskontje.

De grafieken staan allemaal in mijn hoofd gegriffeld. Jammer dat niet iedereen er elke week is, want hoe rijker het aanbod, hoe liever ik het heb, en er zijn heel wat parameters op te volgen. Alhoewel ik mij probeer te beperken tot de belangrijkste, is de verleiding toch groot om bepaalde details te gaan bestuderen, en in tijdsperspektief te plaatsen. Maar – gedisciplineerd als ik ben – geef ik zelden toe aan deze begeerte, en houd ik het hoofd koel. De *quintessense* eerst, weet je wel.

Later, als ik op rust ben, zal ik àlles eens te boek zetten, en wereld*kond* maken. Het zal mijn grootste genoegdoening zijn. Niet alleen zal de wereld verstedd staan over deze verborgen wetenschap, maar ook zal ik een zoete wraak kunnen nemen tegenover dezen die mij al die tijd een kloot proberen af te trekken door mij in de wind te zetten, of aan de boom te schudden, of te rap bergop te rijden. Ik ga dan een boekje open doen over hun kont, en hen eens open en bloot te kakken zetten zie. Zonder scrupules. De wereld draait tóch konteverkeerd.

---oooOOoooo---